

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ADUCID s.r.o.**, IČ 03678091
sídlem Purkyňova 646/107, Medlánky, Brno
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem
sídlem Dlouhá 618/14, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 23. ledna 2023, č. j.: MPO 119394/22/71100/01000

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 23. ledna 2023, č. j.: MPO 119394/22/71100/01000, PID: MIPOX041AE4V, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, do rukou JUDr. Tomáše Nielsena, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho námitkám a bylo jako plně oprávněné potvrzeno opatření žalovaného ze dne 5. prosince 2022, čj. MPO 89286/2022. Věcně bylo ve správním řízení rozhodováno o tom, že žalobci nebude vyplacena dotace v rámci programu na projekt IDENT108 – Ověřená

mobilitní identita podle ust. § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „rozpočtová pravidla“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V první části žaloby popisuje průběh správního řízení a své procesní úkony. V žalobních bodech uvádí, že připouští, že nedošlo k certifikaci jeho služby, cíle projektu by však bylo dosaženo, pokud by ho nezmařil sám žalovaný (tedy stát prostřednictvím ministerstva vnitra). Uvádí, že služba vytvářená v rámci projektu splňovala všechny parametry nařízení eIDAS pro její certifikaci, přičemž nařízení eIDAS je přímo použitelným právním předpisem EU. Pokud Česká republika zavedla další pravidla pro certifikaci nad rámec tohoto nařízení a vlastním výkladem tyto podmínky ještě zhoršuje, dochází tím k diskriminaci. Napadá výklad dokumentu DKP-IDP ministerstvem vnitra a poukazuje na to, že tento dokument není ani podzákonným právním předpisem. Cílem projektu žalobce bylo vytvořit službu, při které nebude nutný fyzický kontakt osob při identifikaci, což ministerstvo vnitra odmítá. Dále namítá, že ministerstvo vnitra nesprávně považuje technologii žalobce za tzv. „video identity proofing“, který pro identifikaci osob nepřipouští, s čímž žalobce nesouhlasí. Toto řešení v době vzniku dokumentu DKP-IDP neexistovalo a proto jej podle názoru soudu nemohlo vzít ministerstvo vnitra v úvahu. Dále poukazuje na to, že smyslem projektu bylo mj. i eliminovat fyzický kontakt mezi osobami z důvodů šíření onemocnění covid 19. I samotný video proofing by měl být pro některé úrovně záruky dostatečný, v některých zemích EU se tato technologie používá.

[3] Žalobce poukazuje na to, že žalovaný svou argumentaci staví na dopisu ministerstva vnitra ze dne 11. 11. 2021, čímž ale pomíjí skutečnost, že tato argumentace obsahuje značně zavádějící informace. Z podmínek stanovených v dokumentu DKP-IDP vyplývá, že „video identity proofing“ není sám o sobě dostatečný, ale vždy je nutné jej spojit v některé fázi s určitým momentem fyzické kontroly identifikované osoby a je tedy nutný fyzický kontakt nejméně dvou osob. Z tvrzení ministerstva vnitra o počtu již akreditovaných osob nelze dovodit to, že by akreditaci řešení žalobce nebránily legislativní či jiné překážky na straně České republiky, když ministerstvo vnitra ani v případě jediné takové osoby neuvádí, že by její služba byla založena na „video identity proofingu“ bez nutnosti fyzické kontroly identifikované osoby. Žalobce až v průběhu realizace projektu OMID zjistil, že výklad ministerstva vnitra je tak široký, že znemožňuje využití úplně nového postupu strojové identifikace osob s využitím umělé inteligence, znovu opakuje, že pro takový výklad neexistuje řádné odůvodnění. Certifikace řešení OMID by byla možná, kdy by řešení bylo spojeno s dalším krokem, který vyžaduje fyzickou kontrolu identifikované osoby. Toto řešení by znemožnilo splnění základního cíle programu, jímž je vyloučení fyzického kontaktu osob v průběhu pandemie. Cílem projektu OMID bylo vytvořit službu, při které nebude nutný fyzický kontakt osob při identifikaci v žádném kroku. To ministerstvo vnitra odmítlo, a proto nebylo možné projekt dokončit (tedy dodat certifikovanou službu). Žalobce uvádí, že jím vynaložené výdaje byly účelné, v souladu s cíli projektu, projekt odpovídá právním předpisům České republiky a k jeho nedokončení došlo postupem ministerstva vnitra, které zavedlo vlastní omezující a diskriminační pravidla.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo. Ze strany žalobce nebyl naplněn cíl projektu v příslušném termínu, který byl uvedený v rozhodnutí o poskytnutí dotace (tj. vytvoření nové certifikované služby ověřené mobilní elektronické identity pro široké spektrum bezpečných on-line služeb), neboť nedošlo k certifikaci služby žalobce a česká legislativa podle písemného vyjádření ministerstva vnitra nebránila v úspěšném dokončení projektu. Poukazuje na námitky žalobce ze dne 19. 12. 2022, kdy uvedl, že s výkladem DKP IDP se seznámil až v průběhu realizace projektu, byť tato pravidla platila již od června roku 2018. Proto žalobce realizaci projektu dostatečně nezajistil, neověřil rizika související s podmínkami certifikace na ministerstvu vnitra a přesto pokračoval v projektu.

[5] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že cílem projektu bylo vytvoření nové certifikované služby ověřené mobilní elektronické identity pro široké spektrum bezpečných on-line služeb, cíl měl být splněn do 30. září 2021. V průběhu řízení bylo osloveno ministerstvo vnitra, aby se vyjádřilo ohledně možnosti projektu z hlediska české legislativy. V dopise ze dne 11. 11. 2021 ministerstvo vnitra uvedlo, že použití „video identity proofingu“ je možné pro prostředky elektronické identifikace na úrovni záruky „nízká“ a „značná“ za podmínek uvedených v kapitole 2.1.2 Prokazování a ověřování totožnosti (fyzická osoba), a to již od prvního zveřejnění dokumentu DKP IDP (Dokument konkretizující minimální požadavky na kvalifikované eID systémy a eID prostředky), a to od června 2018. Pro prostředky úrovně „vysoká“ není považováno za bezpečné a průkazné. Již procesem akreditace pro správu kvalifikovaného systému elektronické identifikace úspěšně prošlo 8 žadatelů na všech úrovních záruky. Žalobce podal dne 29. listopadu 2021 žádost o platbu, jejíž součástí je Závěrečná zpráva projektu, v části 4 zprávy je uvedeno, že výstupem projektu je zcela unikátní, inovativní produkt, který je možno po odstranění legislativních překážek uvést ihned na trh. Dále je v reakci na námitky uvedeno, že žalobce přiznal, že s výkladem DKP IDP se seznámil až v průběhu realizace projektu, ač ten platí od června 2018, žalobce předložil žádost o podporu až po tomto datu (14. dubna 2020). Žalobce proto realizaci projektu dostatečně nezajistil a rizika z hlediska podmínek certifikace dostatečně nevyhodnotil, a ani neuvedl do žádosti o podporu. Tím, že žalobce realizoval službu OMID, ale nedoložil její certifikaci, nenaplnil cíl projektu v termínu do 30. září 2021, výsledný výstup projektu nelze vůbec používat, řešení nemá význam pro boj proti covid 19 a neshoduje se s cíli programu.

[6] Z předloženého správního spisu je patrné, že rozhodnutím ze dne 30. července 2020, čj. MPO 52669/2020, byla žalobci poskytnuta dotace v rámci „Programu Czech Rise Up – Chytrá opatření proti COVID-19“, s názvem projektu „Ověřená mobilní identita (OMID)“, ve výši 90 % skutečně vynaložených způsobilých výdajů, tj. ve výši 4 698 900 Kč. Cíl projektu je uveden jako „Vytvoření nové certifikované služby ověřené mobilní elektronické identity pro široké spektrum bezpečných on-line služeb“.

[7] Z obsahu správního spisu pak plyne (byť to není součástí žalobní argumentace a pro rozhodnutí soudu toto zjištění tak nemá přímou souvislost, uvedena je tato část pro větší srozumitelnost tohoto odůvodnění), že žalobci již část dotace z této smlouvy byla vyplacena, a svou žádostí o platbu požadoval doplatit zbylou část dotace. Dále je pak nutné uvést, že v prvostupňovém sdělení, které soud v materiálním slova

smyslu považuje za rozhodnutí, není nikde žádná částka dotace již vyplacené nebo k vyplacení uvedena, a je zcela zjevně chybně odkázáno v odůvodnění na ust. § 14c odst. 1 rozpočtových pravidel (namísto ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, což napravil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Soud tak z obsahu celého tohoto dopisu vyšel z toho, že se jedná o sdělení o nevyplacení dotace podle ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, jinou povinnost v tomto sdělení soud nenalezl, žalobce v žalobě tvrdí, že již obdrženou částku žalovanému vrátil.

[8] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

[9] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[10] Podle ust. § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel: *„Poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. i).“*

[11] Po přezkoumání napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud dospěl k závěru, že vůbec není seznatelné, jak bylo hodnoceno nedodržení účelu dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Pouze při porušení těchto povinností je možné dotaci nevyplatit. Žádnou takovou úvahu soud v odůvodnění rozhodnutí nenalezl, byť žalobce v řízení uváděl, že cíl projektu byl splněn, což tvrdí i v podané žalobě. Žalovaný svou úvahu o nevyplacení dotace založil pouze na tom, že žalobce realizoval službu OMID, ale nedoložil její certifikaci, čímž nenaplnil cíl projektu. Taková úvaha však nebere v potaz podle názoru dosti podstatnou skutečnost, kterou je samotné vymezení cíle projektu v rozhodnutí o poskytnutí dotace. V něm jako cíl projektu je mj. stanoveno vytvoření nové certifikované služby ověřené mobilní elektronické identity. Pokud se úvaha žalovaného omezí na to, že tento cíl nenaplnil pouze žalobce, je otázkou, proč mu byla poskytnuta dotace na něco, co nebylo možné splnit již v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace (neboť to bylo rovněž vydáno již v době, kdy muselo být i žalovanému známo stanovisko ministerstva vnitra z června 2018).

[12] Za shora uvedeného stavu tak podle názoru soudu lze stěží konstatovat pouze porušení účelu a podmínek dotace v době ukončení projektu žalobcem, když jediný logický závěr musí být ten, že tento účel i podmínky nemohly být splněny již v době vyhlášení dotace, resp. v okamžiku nabytí právních účinků rozhodnutí o poskytnutí dotace. Pak ale účel a podmínky dotace neodpovídaly již v době vydání rozhodnutí o

poskytnutí dotace, přičemž o této skutečnosti musel vědět jak žalobce, tak ale i žalovaný. Potom je ovšem namístě otázka, proč byla dotace poskytnuta, když v době jejího poskytnutí žalovaný musel vědět, že cíl projektu, jak jej sám vymezil, nelze splnit.

[13] Podle názoru soudu argumentace žalovaného uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí je příliš zjednodušující a zkratkovitá, neboť vůbec nehodnotí cíl projektu již v době poskytnutí dotace. Nelze klást k tíži pouze žalobci skutečnost, že cíl projektu nelze naplnit, když to muselo být známo již v době poskytnutí dotace, a to oběma účastníkům, a takto byl tento cíl v rozhodnutí o poskytnutí dotace výslovně formulován.

[14] Ze shora uvedeného důvodu se tak již žalovaný nezabýval dalšími námitkami žalobce, které jsou rovněž uplatněny v žalobě (soulad s eIDAS, soulad podmínek DKP-IDP s právem jak národním, tak evropským, jaké podmínky splnilo zmiňovaných 8 žadatelů, které uvádí ministerstvo vnitra ve svém vyjádření, které bylo podkladem pro rozhodnutí). Proto soud nevyporádává tyto žalobní body v odůvodnění tohoto rozsudku, neboť vzhledem k tomu, že prozatím nebyly nijak posouzeny veřejnou správou, by soud byl prvním orgánem veřejné moci, který podmínky věcně posuzuje, aniž by však měl pravomoc rozhodnout přímo o uplatněním hmotného právu. Nejprve je tedy na žalovaném, aby tyto skutečnosti zohlednil v příslušném správním aktu.

[15] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou, napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (ust. § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 3, § 78 odst. 4 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má právo na náhradu nákladů řízení, které se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3 000 Kč), z odměny za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 3 100 Kč za úkon a 300 Kč za režijní paušál (úkony jsou tvořeny převzetím věci, sepsáním žaloby a účastí u ústního jednání dne 21. září 2023), a z daně z přidané hodnoty z odměny advokáta, neboť ten prokázal, že je plátcem této daně. Konkrétní výpočet nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč
x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 13200 Kč, DPH 21% : 2142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 15342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. září 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu